

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπάρχοντες τούτου Ἰουστινίου τῆς Παιδείας δε τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραστῆναι εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπερηφάνειαν, καὶ τὸ κατ' ἔχον Ἰουστινίου Παιδείας Ἐπιμελητηρίου ἡμῶν ἀποφασίσαντες ἀποφασίσαντες εἰς τὸς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 5.—Ἐξωτερικῶν φρ. γρ. 7
Δι' συνδρομὰν ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. γρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηκλιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαΐου 1898

Ἔτος 17ος.—Ἀριθ 19

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137)

«Δὲν ὀμίλεις δυνατότερα; εἶπεν ἡ Πετρίνα, δὲν σ' ἀκούω.

—Θὰ συνηθίσῃς, ἐφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, σοῦ το ἔλεγά πως δὲν εἶνε ὀσκόλο· μόνο θὰ φορτώνῃς τὰ καλάμακα ἔς τὰ ἀμαξάκι· ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῆ ἀμαξάκι;

—Μικρὸ ἀμάξι, ὑποθέτω.

—Σωστά, καὶ ἔταν γεμίση τὸ ἀμάξι, τὸ σπρώχεις ἴσα μὲ τὸ ὕφαντήριο, καὶ ἐκεῖ τὸ ξεφορτώνουν ἔς τὸ γυρισμὸ, καὶ δίνεις μιά καὶ κατακυλᾷ μόνο του.

—Καὶ ἡ καννέττα τί εἶνε ἀκριβῶς;

—Δὲν ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῆ καννέττα; εἰ! Ἀφ' οὗ σου εἶπα χθὲς πως ἡ καννέττα εἶνε μηχανὴς που ἔτοιμάζουν τὸ γνέμα, γιὰ τὰς σαῖττες. Τώρα θὰ τὸ κατάλαβες τί εἶνε.

—Ὅχι καὶ πολὺ.»

—Ἡ Τριανταφυλλιά τὴν παρετήρησεν, ἐρωτῶσα προφανῶς ἐαυτὴν μήπως ἦτο βλάξ· Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν·

«Ἐπὶ τέλος εἶνε σοῦβλες μπηγιμένες μέσα εἰς ποτηράκια καὶ ἀπάνω ἔς αὐτὰς τυλίγεται τὸ γνέμα. Ὅταν γεμίσῃ, τὴς βγάξουν ἀπὸ τὸ ποτηράκι, τὴς φορτώνουν ἔς τὰ ἀμαξάκια καὶ αὐτὰ κυλᾶνε ἀπάνω ἔς ἓνα μικρὸ σιδηροδρομὸν, καὶ τὴς πηγαίνουν ἔς τὰ ὕφαντήρια· εἶνε ἓνας περίπατος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀρχίσα κ' ἐγὼ τώρα εἶμαι ἔς τὴς καννέττας.»

Ἐἶχον διέλθῃ λαβύρινθον αὐτῶν, χωρὶς ἡ Πετρίνα νὰ προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὅ τι ἔβλεπε περὶ αὐτὴν, προσέχουσα εἰς τοὺς πλήρεις διαφόρου λόγου τῆς Τριανταφυλλιάς, ὅτε αὐτὴ τῆ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς σειρὰν οἰκοδομημάτων νέων, μονωρῶν, ἀνευ παραθύρων, ἀλλὰ φωτισομένων πρὸς βορρᾶν διὰ πλαισίων ὑαλοστεγῶν ἀποτελουμένων τὸ ἥμισυ τῆς στέγης.

«Ἐκεῖ εἶνε», εἶπε.

Καὶ παρευθὺς ἀνοίξασα θύραν, εἰσή-

«Ἡ Πετρίνα ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν τῆς» (Σελ. 146, στήλ. 6).

γαγε τὴν Πετρίναν εἰς αἰθούσαν μακρὰν, ἐν ἧ ὁ σκότωματικὸς στρόβιλος μυριάδων ὀβελῶν κινουμένων παρῆγε ὄμβρον ἐκκαρωτικῶν.

Καὶ ὁμοῦ παρὰ τὸν πάταγον ἐκεῖνον ἤκουσαν φωνὴν ἀνδρικήν κρᾶζουσαν·

«Καλῶς ὦρισε, τριγύρα!

— Ποιὸς, τριγύρα; ποιὸς τριγύρα; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, δὲν εἶμ' ἐγὼ τριγύρα, τάκουσε, μπάρμπα Κόπανε;

— Πόθεν ἔρχεσαι;

— Ὁ Λιγνὸς μοῦπε νὰ σου φέρω τὸ κορίτσι νὰ τὸ βάλῃς ἔς τὰ ἀμαξάκια.»

Ὁ ἀποτεινὰς τὸν χαριέντα τοῦτον χαιρετισμὸν ἦτο γέρον ἐργάτης ἔχων πῆδα ξύλινον, πεπηρωμένος πρὸ δεκάδος ἔτων ἐν τῷ ἐργασταίῳ, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Κόπανος. Ὡς σύνταξιν δὲ εἶχον διορίσῃ αὐτὸν ἐπιτηρητὴν τῶν καταμιστριῶν καὶ προέτρεπεν εἰς ἐργασίαν τὰ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ παιδία, ταχέως, τραχέως, ἀείποι· ἐπιπλήττων, μεμψιμοιρῶν, κραυγῶν, ὕβριων, διότι ἡ ἐργασία τῶν μηχανῶν τούτων εἶνε ἀρκούντως ἐπίπονος, ἀπαιταῦσα καὶ πλείστην

προσοχὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀκρίβειαν τῆς χειρὸς, ἐν' ἀφαιρῆ τὰς πλήρεις ἀτράκτους καὶ ἀντικαθιστᾷ αὐτὰς δι' ἄλλων κενῶν, νὰ συνάπτη τὰ κοπτόμενα νήματα ἦτο δὲ πεπεισμένος ὅτι, εἴαν μὴ ὕβριζε καὶ ἐκραύγαζε διηνεχῶς, ἐπιτείνων ἐκάστην ὕβριν δι' ἰσχυρὰς κρούσεις τοῦ κοπάνου τοῦ ξύλινου κοδῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, θὰ ἔβλεπε τοὺς ὀβελοὺς αὐτοῦ ἰσταμένους, πρᾶγμα ἀφόρητον εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ἀκριβῶς εἶπειν, ἦτο ἀνὴρ ἀγαθός, δὲν τον ἤκουον σχεδόν, ἄλλως τε μέρος τῶν λόγων του ἤρρανίζετο ἐν τῷ κατάγῳ τῶν μηχανῶν.

«Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἡ σοῦβλες σου ἔσταμάτησαν, ἀνεφώνησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν, ἀπειλῶν αὐτὴν διὰ τῆς πτυχῆς.

— Καὶ τί φταίω γὰ;

— Πῆγαγε νὰ πιάσῃς δουλειά, γλήγορα.»

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν εἶπε·

«Πῶς ὀνομάζεσαι;

Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά

της ή ερώτησις αυτή, ήν όφειλε να προΐδη, διότι και ή Τριανταφυλλία την ήρώτησε την προτεραίαν, την εξέπληξε και απέμεινε άναδωμος.

Έκείνος δ' άνέμεινε ότι δεν τον ήκουσε και κύφας προς αυτήν ανεφώνησε πλήττων διά του κοπάνου το σανίδωμα.

«Σ' έρωτώ το όνομά σου.»

Ο Πετρίνα λαβούσα καιρόν συνήλασε και ένεθυμήθη τί όνομα εχεν εΐπει.

«Χρυσούλα, εΐπε.

— Χρυσούλα τίνος ;

— Τίποτε.

— Καλά Έλα μαζί μου.»

Την ώδηγησε δε πρό τινος άμαξιού δεδεμένου έν τινι γωνία, και τη επανέλαβε τας επεξηγήσεις της Τριανταφυλλιάς, διακοπτόμενος μεθ' επόστην λέξιν και αναφωνών:

«Καταλαμβάνεις ;»

Είς τούτο δ' εκείνη απέκρινετο κατανεύουσα την κεφαλήν.

Και όντως ή εργασία της ήτο τοσοούτον άπλη, ώστε έπρεπε να εΐνε βλάξ ίνα μη δυνηθή να την κατορθώση και επειδή κατέβαλλε όληναυτής την προσοχήν, όλην αυτής την προθυμίαν, ο μπάρκα Κόπανος μέχρι της ώρας της εξόδου δεν ανεφώνησε πλέον ή δωδεκάκις έναντιον της και μάλλον προς ύπόμνησιν ή προς επίκλησιν.

«Μή χρονοτριβής 'ς το δρόμο.»

Να χρονοτριβή δεν διανοεΐτο, αλλά τουλάχιστον έν φ' ώδει το άμάξιόν της βηματι τακτικώ χωρίς να ίσταται, ήδύνατο να θεωρη πάν ό τι γίνεται έν τούς διάφοροις τμήμασι δε' άν διήρχετο, και να βλέπη ό τι είχε διαφύγη αυτήν ότε ήκουε τας επεξηγήσεις της Τριανταφυλλιάς. Μία ώθησις διά του όμου ίνα κινήση το άμάξιόν της, μία ώθησις διά της όσφύος ίνα συγκρατήση αυτό, ότε ήθελε τύχη κάλυμά τι, ταύτα και ούδέν πλέον' οι όφθαλμοί της ως και τα διανοημάτά της είχαν πάσαν έλευθερίαν να τρέχωσιν όπως αυτή ήθελε.

Κατά την εξοδον, έν φ' πώς τις έσπευδε να επανέλθη οΐκαδε, αυτή έπορεύθη είς του άρτοκόλου και εΐπε να τη κόψωσιν ήμισειαν λίτραν άρτου, άν έφαγε πλανωμένη άνα τας όδους και όσφραινομένη, την ευώδιαν του ροφήματος, την εξερχομένην εκ των ανοικτών θυρών, άν έμπροσθεν διήρχετο, βραδέως μών εάν το ρόφημα ήτο εκ των άρεσκόντων είς αυτήν, ταχύτερον δε πρό εκείνων προς ά ήδαφύρει. Είς την πεινάν της ήμισια λίτρα άρτου ήτο πράγμα άσημαντον, όδεν εξηρανόσθη ταχέως' αλλά όλίγον έσήμαινε τούτο, διότι αφ' ότου ήτο ήναγκασμένη να κατασιγάξη την όρεξίν της, δεν διέκειτο ένεκα τούτου χειρότερον' μόνοι οι συνηθισμένοι να τρώωσι καθ' ύπεροβλήν φαντάζονται ότι δεν δύναται τις να παύση τρώγων πριν χορητασθ ή έντελωδ.

Όσοκύως δε μόνοι οι πάντοτε ζήσαντες έν άνρει πιστεύουσιν ότι διψών τις δεν δύναται να πΐη έν τω κοίλω της χειρός άπό του βεύματος ποταμίου διαυγούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Πολύ πρό της ώρας της επανόδου είς τα έργαστήρια εδρέθη είς την κιγκλιωτήν θύραν, και ύπθ την σκιάν στύλου τινός, καθημένη επί τινος λίθου, άνέμενε τον προσλητήριον συριγγόν: παρετήρει δε παιδας και κορασίδας ομήλικας αυτής όστινες έλθόντες ως αυτή ένωρίτερον, έπαιον τρέχοντες και πηδώντες, αλλά δεν έτόλμα να αναμιχθή είς τά παιγνίδια διά των, καιτοι ώρέγετο πολύ.

Ότε δε ήλθεν ή Τριανταφυλλία, εισήλθε μετ' αυτής και επανέλαβε την εργασίαν της, έμφυχομένη ως το πρωί ύπό των κραυγών και των κρούσεων του ξυλίνου ποδός του Κοπάνου, αλλά δεδικαιολογημένων νυν μάλλον ή την προΐαν, διότι επί τέλους ο κάματος, προΐουσης της ήμέρας, εγίνετο έπαισητότερος. Το να κούπη, να ανεγειρέται προς φορτωσιν και εκφορτωσιν του άμαξιδίου, το να ώθη αυτό διά του όμου μών ίνα το απολύση, διά της όσφύος δε ίνα το συγκρατήση, το να ώθη και αναστέλλη αυτό, ταύτα πάντα, άπλοΐν παιγνίδιον κατ' αρχάς, επαναλαμβάνόμενα, συνεχόμενα άδιαλείπτως, εγίνοντο εργασία και των ώρων παρερχομένων, των τελευταίων μάλιστα, έδάρυνε την Πετρίναν κόπωσις τέως άγνωστος και κατά τας έπιπωνωτάτας ήμέρας της όδοικαρίας της.

«Μή χαζώνης λοιπόν έτσι !» ανεφώνει ο Κόπανος.

Ανατινασσομένη ύπό της κρούσεως του κοπάνου ήτις συνώδευε την προτροπήν ταύτην, έμήκυρε μών το βήμα ως ίππος ύπό τη μάστιγι, άλλ' επεβράδυνεν αυτό εύθως ως έβλεπεν εαυτήν εξω μάστιγος. Και νυν όλη αυτή έν τή εργασία, ήτις ενάρκωνεν αυτήν, περιώριζε την περιεργίαν αυτής και την προσοχήν είς το να μετρή τους κτύπους του ώρολογίου, τα τέταρτα, την ήμισειαν, την ώραν, έρωτώσα εαυτήν ποτε θα λήξη ή ήμέρα και εάν θα ήδύνατο να προβή μέχρι τέλους.

Ότε το ζήτημα τούτό την έτάραττεν ήγανακτεί και εδυσφάει διά την αδυναμίαν της. Δεν ήδύνατο να κάμνη ό τι έκαμνον αι άλλαι, αΐτινες ούτε μεγαλότεραι αυτής ούσαι, ούτε ισχυρότεραι, εξετέλουν την εργασίαν των ούδόλωσ φαινόμεναι ότι ύποφέρουσι και όμως ανεγνώριζε καλώς ότι το έργον εκείνων ήτο έπιπονώτερον του έργου της, διότι άπήται πλείονα προσοχήν, πλείονα δαπάνην ευστροφίας. Τί ήθελεν απογίνη, εάν, αντί να την τοποθετήσωσιν είς τα άμαξίδια, ήθελον πάραυτά την κατατάξη είς τους καλαμίσκους ; Ανεθάρρει δε λέ-

γουσα καθ' εαυτήν ότι ή έξίς τη έλευσει και ότι διά της καρτερίας, της θελήσεως, της έπιμονής, ή έξίς αυτή θα τη επήρχετο. Πρός τούτο ως και προς τή άλλο τή μόνον απαιτούμενον ήτο ή θέλησις, αυτή δε ήθελε, θα ήθελε. Να μη καταβληθή μόνον όλοσχερώς την πρώτην ταύτην ήμέραν, και ή δεύτερα θα ήτο ήττον έπιπονός, ήττον δε ή τρίτη της δευτέρας.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΙΣ ΠΟΙΟΝ ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Πόσον ώρατος ήτο ο λειμών με τον νεοφυή του καταπράσινον τάπητα, με την χλόην του την βελουδινην και έστολισμένην δε' άνθέων. Έλελιφρακος και άγρωσις και μαργαρίται με κεφαλάς άστεροειδής εφύοντο εκεί' λεπτή δε ευώδια διεσκορπίζετο είς τον άέρα.

Ο Λυσίμαχος ηγχαριστέϊτο πολύ να περιπατή είς τον λειμώνα εκείνον, και κάποτε να εξακλώνεται νοσηλώδ. Το κτήμα εκείνο του πάππου του ήτο δι' αυτόν ο έπίγειος παράδεισος' και πράγματι ήτο πολύ ευτυχής εκεί μέσα' έπρότιμα το άνοικτόν διάστημα των άγρών και της εξοχής άπό το κλειστόν δωμάτιον της μαλέτης και την φυσικήν ιστορίαν, την όποιαν έβλεπε διά των όφθαλμών του, άπ' την άλλην, ήτις ήτο τυπωμένην δε' έντύπων γραμμάτων. Το κυριώτερον ελάττωμα του Λυσίμαχου, όπως έννοήσατε ήδη, ήτο ή όκνηρία. Όραιοι τινα ήμέραν, μετ' αμσημβρίαν, ο Λυσίμαχος εΐχεν εξαπλωθή ύπό μίαν λεύκην, είς την προσφιλή του θέσιν' αΐφνης έφάνη είς αυτόν ότι ήκουσε φωνάς φιλονικίας και έτεινε την προσοχήν του.

— Εΐνε φώς φανερόν ότι εγώ είμαι άνώτερος ! ερώναξε ξηρά και λεκτι φωνή.

— Όχι, εγώ έχω τα πρωτεΐα! απήτησεν άλλη φωνή μετ' όργής.

Ο Λυσίμαχος στραφείς είδε πλήθος ψυχών, ακρίδων και κωνώπων όστινες συνεζήτουν μετ' αλλήλς σφοδρότητος.

— Καλά λοιπόν 'ς λάβωμεν δικαστήν αυτόν τον γέροντα κύριον, εΐπεν είς γρύλλος. Και όλοι επροχώρησαν προς τον κάππον του Λυσίμαχου, τον όποτον τώ παιδίον δεν είδεν ερχόμενον.

— Περί τίνος πρόκειται ; ήρώτησεν ο πάππος.

— Περί της αξίας μας, απέκρινθη μία πεταλούδα. Ο καθείς μας λέγει ότι εΐνε καλλίτερος άπό τους άλλους, χωρίς να κατορθώση να τους πείση. Έκλέγομεν σ'ς κριτήν. Αποφασίσατε.

— Ας εΐνε! συγκρατήθεμαι να λίσω την διαφοράν σας. Βίπέτε μου τα κρόσόντα σας έκαστος.

Κατ' αρχάς τον λόγον έλαβε μία ακρίς.

— Έχω ισχυράς σιαγόνας, θαρρακίμενον θώρακα, ισχυράς κνήμας και μακρούς ποδας και είμαι πρώτης τάξεως κηδητής. Αι πτέρυγές μου με σηκώνουν ύψηλά και με κρατούν είς τον άέρα. Διασχίζω με μίαν πτήσιν μου μεγίστας εκτάσεις. Οι όμφυλοί μου και εγώ συνενούμεθα και αποτελούμεν στρατεύμα τόσον πυκνόν ώστε σκοτίζει τον ήλιον. Όπου περνούμεν τίποτε δεν μένει. Η χάλαξα δεν εΐμπορεί να μας φθάση είς την καταστροφήν την όποιαν προξενούμεν. Οι σοφοί μάς αποκαλοΐν ακρίδας ή τρυχαλίδας, αλλά εΐμπορούμεν να όνομασθώμεν και λεγεών ή σύννεφον.

— Εΐπε καλλίτερον μάστιξ ή έλευθρος, εΐπεν ο πάππος του Λυσίμαχου. Υπήρχατε μία άπό τας πληγας της Αιγύπτου, ή όγδόη, και μόνον ή προσευχή του Μωϋσέως σ'ς διεσκόρπισε. . . Και επί των ήμερών μας ερημάριστε την Αφρικήν, καταστρέφοντες τά σπαρτά. Γεωργικά, άράβδοιτος, τεύτλα, άμπελοκλήματα, ελαίαι, άμυγδαλέαι, πορτοκαλέαι, όλα εΐνε καλά διά σας. Τ'ω 1866 ή έπιδρομή σας επροξένησε πενήντα έκκατομμυρίων φράγκων ζημίας είς την Αγγλίαν, το έπόμενον δε έτος εξ αιτίας σας ήλθε φοβερός λιμός, κατά τον όποτον 200,000 Άραβες απέθανον εκ πείνης.

Ο άνθρωποι σ'ς άποστρέφονται και σας καταδιώκουν άμειλίχως' σκαλίζουν το έδαφος διά να εύρουν τα ώά σας, και εβλοθρεύουν την κατηραμένην γενεάν σας' σ'ς θανατώνουν διά κτυπημάτων και σας καΐουν. Αφησε λοιπόν τας αξιώσεις σου, έλευθριον πλάσμα. Δύλου δεν σκέπτομαι να δώσω είς σε τα πρωτεΐα.

Ηχηρόν σάλπισμα ήκούσθη και εισήλθεν ο κώνωψ' εγώ δεν έχω τή χονδροειδής εξωτερικόν του προλαλήσαντος, εΐπεν ούτος' είμαι ευκαμπτος, έχω χάριν' εΐξεύρετε με ποίαν τέχνην χορεύω είς τον άέρα. Θαυμάσατε τους λόφους των κεραίων μου, τας διαφανείς μας πτέρυγας. Και δεν περιορίζεται είς αυτά μόνον ο κλοΐτός μας. Πώς σ'ς φαΐνται ή κερατοειδής ρομφαία την όποιαν έχουσι μόνον αι θήλειαι μάς ; Δεν έχομεν ανάγκην να εΐμεθα πολλοί διά να αγωνισώμεθα κατά των ισχυρών. Ο μικρότερος κώνωψ' εξεσθίξει ένα λέοντα, και απομακρύνει τον ύπνον άπό τα βλέφαρα του ανθρώπου κατά τας θερινάς νύκτας. Έχομεν διάφορα όνόματα. Έκ του είδους μας εΐνε και ο τάβανος και ο ίππόδοσκος και ο φύλλος. Με έν όνομα ίσως ήδύνατό τις να μας όνομάσχη Δόλον, ή Έπιθεξιότητα, ή Πεΐσμα.

— Καλλίτερα σ'ς αρμόζει το όνομα Όχληρήτης και Αδιακρισία. Ζητάετε να παραξέτε τον ύπνον μας, άλλ' εύθως πΐπει ή χείρ μας επάνω σας και σ'ς κατασυντρίβει. Φύγε άπ' εδώ, άνίσχυρα λαζών.

— Εΐς έμείς τουλάχιστον δεν εΐμπορείτε ν' αποστεινείτε σ'ς μας, εΐπεν είς Μαχάων κιτρινόχρους, με μαύρας σειράς, έχων είς την όπισθίαν πτέρυγα κυανολώδη ταινίαν απολήγουσαν είς κόκκινον όφθαλμόν. Έγώ δεν βλέπω κανένα. Είμαι το άδλαδέτερον όν του κόσμου. Πετώ άπό άνθους είς άλλο, πολυχρωμάτιστος και ώρατος ως τα άνθη με τα όποτα με παρέβαλον οι ποιηται. Παραδέχεσθε βεβαίως ότι ήμεΐς τά Λεπιδόπτερα, αντιπροσωπεύομεν το Κάλλος, την Χαρίν.

— Ίσως θέλεις να εΐπης την Άσταςίαν, την Όκνηρίαν. Δύσχυρίζεσαι ότι εΐσαι άδλαδής' άλλ' εΐσαι πράγματι ; Ένθυμήσου ότι πριν γίνης ψυχή ήσο χρυσάλλης, ότι προτήτερα ήσο κάμψη' άλλ' αι κάμψαι σας εΐνε καταστρεπτικαί τόσον όσον και αι ακρίδες, και δε' αυτό οι γεωργοί τας καταδιώκουνσι άνηλεώς, τον δε μεσαίωνα τας αφώριζον ως και τά άλλα όλέθρια ζώα.

— Λαμβάνω το θάρρος όμως να σας κάμω την παρατήρησιν ότι έν είδος κάμψης, ο μεταξοσκώλης σ'ς βίδει άμέτρητα πλούτη.

— Συμφωνώ' άλλ' οι θαυμαστοί αυτοί ύφανται αποτελούν εξάρσεις. Ας εξακολουθήσωμεν την δίκην σου. Αφ' ου γίνης ψυχή, ζής μόνον διά την ιδικήν σου διασκέδασιν. Δεν εΐνε άρετή το να μη εΐνε κανείς έπιβλαδής' εΐνε απλώς άρνητικόν προσόν' ή άρετή συνίσταται είς το να εΐνε τις όφελίμος. Όχι, δεν θα δώσω ούτε είς σε το βραβείον.

— Είς ποίον λοιπόν θα το δώσης ; άνέκραξαν με πείσμα οι άπορριθθέντες ύπόψήφιοι.

— Είς ποίον ; είς αυτήν εδώ, και εδειξε μέλισσαν, ή όποία αντί να χάνη τον καιρόν της είς πολυλογία; έμόξα τον χυμόν ενός άνθους και συνελεγεν ύλικόν διά το ώραϊον μελι της. Είς αυτήν την φιλόπονον εργάτιδα θα το δώσω. Αυτή αντιπροσωπεύει την έπιμονήν, την φιλοπονήαν' ή φιλοπονία νικά τα πάντα. Δεν συμφωνείς και σύ, μαθητά ;

Ο Λυσίμαχος τοιουτοτρόπως έρωτηθείς ανεπίδησε, και ελάπησε διά της χειρός της παρειαν του, όπως εκδιώξη κώνωπα όστις τον εκέντα. Ηνοιξεν εκκλήκτους τους όφθαλμούς του. Ο πάππος του δεν ήτο εκεί, άλλ' ο λειμών, τά δένδρα, τά βομβούντα έντομα. Το παιδίον ένόησεν ότι απεκοιμήθη, ότι είδεν θα ύπάγη είς τα χαμένα.

Εψάλαξε την ύπόσχεσίν του, και άν πρέπη τώρα να τω δώσωμεν έν χαρακτηριστικόν όνομα, πρέπει να τον όνομασώμεν Φιλόπονον Λυσίμαχον.

ΣΟΦΙΑ ΔΕΜΟΥ

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΔΑΣΟΣ

Φωτιά, την όποιαν είς διαβάτης εΐχεν αφήση πλησίον ενός δάσους, εκαιεν είς τον δρόμον, έμελλε δε να ούβση δι' ελλειψίν τροφής. Τότε στρέφεται προς το δάσος και τω λέγει:

— Πόσον λοιπούμαι την τύχην σου ! Ποΐ εΐνε το φύλλωμά σου ; διατί εΐσαι τόσον γυμνόν; Φαίνεσαι ως να ένεκρωθής.

— Α ! αποκρίνεται το δάσος, την κρασιγάδα μου κατέστρεφεν ή χιών. Αυτή εΐνε ή τύχη μου' ο χειμών αφαιρεί το κάλλος μου' το ψυχός με μαραΐνει.

— Τί εΐν' αυτά που λέγεις ; αναφωνεί ή φωτιά, ήκουσε με' ως ενωθώμεν' εγώ θα αντικαταστήσω τον ήλιον' είμαι αδελφή του και του ομοιάζω' ως έλθη ο χειμών με το ψυχός και τας χιώνας και θα ιδή ! Αν θέλεις να έχης διαρκώς άνοξίζην, παραχώρησε μου μίαν γωνίαν πλησίον των δένδρων σου.

Η συμφωνία συνήρθη. Το δάσος έδωκεν άσυλον και ή έτοιμόδοβος φωτιά ανέκτησε δύναμιν' εξετάθη όλίγον κατ' όλίγον' από κλάδου είς κλάδον εκάλυψεν όλόκληρον το δένδρον' καπνός πυκνός ύψούται προς τον ουρανόν' ή φωτιά μεταδίδεται άπό δένδρου είς δένδρον, σπινθηρές σκορπίζονται, το δάσος καΐεται όλόκληρον.

Ποΐ εΐνε το πράσινον φύλλωμα, το όποτον έβιδε τόσοην δροσεραν σκιάν είς τον διαβάτην ; μόνον καπνισμένοι κορμοί κείνται επί του εδάφους. Αλλά ποιος πταΐει ; το δάσος έπρεπε να εΐξεύρη ότι ή φωτιά εΐνε επίτημία φίλη, και ότι δεν εΐνε πραγματικοί φίλοι πάντες όσοι μάς κάμνουν τον φίλον.

[Κατά τον διάσημον Ρώσον μυθογράφον ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Ήτο μίαν φοράν είς άλιεύς όστις εΐχε τρεις υίους. Ο μεγαλειτερος ήτο ο καλλίτερος κωπηλάτης του χωρίου, ήτο δε και πολύ ικανός είς το να ρίπτη τά δίχτυα. Ο δεύτερος ήτο έπιτηδειότατος είς το να διοική τή ακάτιον και να σφύριξη' εσφύριζε δε με τόσοην τέχνην ώστε οι ιχθύς ήρχοντο και εδάγκανον το δόλωμα άπό την ευχαρίστησιν ότι τον ήκουον. Ο τρίτος δεν ήξευρε να κάμνη τίποτε, άλλ' ήτο πολύ ρωμαλέος, και έλεγε πάντοτε την αλήθειαν κατά πρόσωπον όλων.

Έν τούτοις, επειδή συνήθως οι άνθρωποι δεν ευχαριστούνται να τους λένουν κατά πρόσωπον την αλήθειαν, ούδεις ήγάπα τον δυστυχή νέον, όλοι δε τον απεκάλουν εΐρωνικώς, ο Μιχαλιός. Ημέραν τινα καθ' ήν ο Μιχαλιός έβόηθει είς την άλιείαν τον πατέρα του

και τους αδελφούς του, ανέσυρε, χωρίς να το θέλη, με τόση δύναμιν τὸ δίκτυον, ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ του οἱ σύροντες ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἔπεσαν κατὰ γῆς. Ἐκ τῆς πτώσεως ἀφῆκν τὸ δίκτυον, ὥστε ὄλοι οἱ ἰχθύες ἔφυγον.

Ὁ πατήρ του ὠργίσθη, ὁ δὲ Μιχαλῖδς ἀπεκρίθη:

— Ἀλήθεια πατέρα, δὲν εἶμαι κατάλληλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἐν τούτοις καί τι βαρὺ εἶχε μείνη ἐντὸς τοῦ δικτύου καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀνείλκυσε αὐτὸ ὁ εἰς τῶν ἀδελφῶν. Ἦτο πελωρία σπάθη, στίλβουσα, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σκωρίας, ἂν καὶ εἶχε μείνη τόσον καιρὸν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Ὅτε εἶδεν αὐτὴν ὁ Μιχαλῖδς τὴν ἤρπασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν, ἐν ᾧ τὴν ἐκίνει ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ἔλαμπε δὲ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐφαίνετο ῥιπτοῦσα σπινθῆρας.

— Ζήτω! ἀνέκραξε τὴν ἄνω σπαθί! θὰ πάγω νὰ γυρίσω τὸν κόσμον καὶ νὰ κατακτήσω ἕνα βασίλειον.

— Κουτόμουαλε, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ του, ἔς τὸ δρόμον θαρρεῖς πως εὐρίσκονται τὰ βασίλεια;

Ἄλλ' ὁ Μιχαλῖδς εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἔλαβε τὴν σπάθη, ἀπεχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὰς ἀδελφάς του καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐβλεπε τὴν ὁρμήν του καὶ ἔπαινε τὸν κόσμον. Εἰς μάτην ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε λόφους, διαρκῶς ἀνεκάλυπτε πρὸ αὐτοῦ νέους τόπους. Τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἐκέλαδον:

— Ὁ Μιχαλῖδς πάγει ναῦρη ἕνα θρόνον.

Εἰς φλόρος ἐκέταξε πλησίον του καὶ τῷ εἶπε:

— Ἄν εἶχες πτερά, θὰ εἰμπορούσες νὰ πετάξῃς μαζί μου.

Οἱ κόρακες τὸν ἐνέπαιζον μὲ τοὺς κρώγγμους των.

— Μιχαλῖο, Μιχαλῖο! Ἄλλ' ὁ νέος ἐγέλα καὶ δὲν δυσῆρεστεῖτο.

Ἡμέραν τινὰ, μετὰ μακρὰν πορείαν, ἐφθάσεν εἰς ἐκτεταμένον δάσος.

— Ἀχ! πόσο ἤθελα νὰ εὐρὼ κανένα δράκον, κανένα λιοντάρι, κανένα ἀγριοθηρίον νὰ σκοτώσω.

Ἐβάδιζε ὄλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐδὲν συνήτησε, οὔτε ἀρκετὸν οὔτε ἀγριόχοιρον.

Τὴν νύκτα διέκρινε φῶς μεταξὺ τῶν βράχων. Πλησιάζας ἀνεκάλυψε σπηλαῖον ὅπου ἔκειτο μεγάλη πυρά. Πέριξ τῆς πυρᾶς ἐκάθητο τέσσαρες λησταὶ ἔχοντες πλησίον των ἕνα γέροντα δεμένον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

— Καλὰ ποὺ τον ἐβάλαμε ἔς τὸ χέρι τὸ γέρον! ἔλεγεν ὁ εἰς αὐτὸν πρῶτος νὰ μας δείξῃ τοὺς θησαυρούς που ἔχει ἐστὶ καλὰτι του. Ἄν δὲν θέλῃ θ' ἀνάψωμε

μια μεγάλη φωτιά καὶ θὰ τον σιγοψήσωμε.

— Οἱ ἄλλοι λησταὶ ἐγέλασαν, ἀλλ' ὁ Μιχαλῖδς ὤρμησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν φωνάζων:

— Ἀφήστε τὸν γέρον, εἰδεμὴ σὰς ἀφίνα ὄλους εἰς τὸν τόπον.

Οἱ λησταὶ ἐσηκώθησαν καὶ ἤρπασαν τὰ ὄπλα των, ἀλλ' ὁ Μιχαλῖδς ταχύς ὡς ἀστραπὴ ἐφορμήσας ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἐφόνησε καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος, εἶπεν ἀποκόπτων τὰ δεσμά τοῦ γέροντος, οἱ κακούργοι αὐτοὶ δὲν θὰ σε κειράζουσι πλέον.

Ὁ γέρον τὸν ἠὲ χάριστησεν ἐκ βάθους καρδίας, ὡς ἦτο ἐπόμμενος, καὶ τον προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο μακρὰν. Ὁ γέρον προεπορεύθη δεκτικῶν τὸν δρόμον εἰς τὸν Μιχαλῖδον. Ὁ δρόμος ἀνήρχετο ὑψηλὸν βράχον, ὅστις ἐν τῇ σκοτίᾳ ὁμοιάζε πρὸς πανύψηλον κατάμαυρον τοίχον.

Ὁ γέρον ἐκτύπησε τρεῖς τὸν βράχον διὰ τῆς ῥάβδου του. Ἦχος ἀκοιμακρυσμένος, ὁμοιάζων πρὸς κεραυνὸν ἠκούσθη τότε, ἀνοιχθέντος δὲ τοῦ βράχου ἐφάνη ἀσθενὴς ἀκτὴς φωτός. Ἀφ' οὗ δὲ εἰσῆλθεν ὁ γέρον καὶ ὁ σύντροφός του, συνεκλείσθη μετὰ νέου θορύβου.

Οὐδὲν φῶς ὑπῆρχεν εἰς τὸν διάδρομον εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆλθον, καὶ ὅμως ἦτο φωτεινός. Πυκνὸ φῶς ἐφαίνετο ἐξέρχόμενον ἐκ τῶν τοίχων τοιουτοτρόπως ἐφθασαν εἰς μεγάλην στρογγυλὴν αἴθουσαν. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐκρέματο μεγάλη φωτοβόλος σφαῖρα, ὑπ' αὐτὴν δὲ ἦτο δένδρον, τὸ ὅποιον περιεβάλλετο ὑπὸ χρυσοῦ κινκιδώματος.

Μετὰ τὴν εἰσόδον τοῦ γέροντος καὶ τοῦ Μιχαλῖδου κίνησιν τις ἐπῆλθε καὶ φέθουρος ἠκούσθη εἰς τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου. Τὰ πέταλα ἑκατὸ περίπου καλύκων ἠνοιχθήσαν, καὶ ἐξ ἐκάστης ἐφάνη μικρὰ κεφαλὴ ἀνθρωπίνη, περικυκλωμένη ἀπὸ φύλλα ὡς διὰ περιλαιμίου.

Ἦσαν δὲ κεφαλαὶ παντὸς εἴδους καὶ πάσης φυλῆς κεφαλαὶ μαύρων, Κινεζῶν Ἰνδῶν, πᾶσαι δὲ κατετήρουν μὲ ἐκπληξιν τὸν Μιχαλῖδον. Αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἔκλινον πρὸς ἀλλήλας, καὶ συνωμίλουν καὶ ἐγέλων ἐξακολουθοῦσαι νὰ τον παρατηροῦν ὁδύμους πολὺς ἔγινε τότε καὶ ἐντὸς μεγάλου χρυσοῦ κλωβίου τὸ ὅποιον ἐστράγγιζε τὸν τοίχον. Πτηνὰ παράδοξα ἐρυθρά, κίτρινα, πράσινα, κυανὰ, ἐξέβαλλον τὰς κεφαλὰς των διὰ μέσου τῶν κινκιδῶν, ἐκτύπων τὰς πτέρυγας των καὶ ἐφάναζον ἑκαστον διὰ φωνῆς διαφόρου. «Μιχαλῖο, Μιχαλῖο», καὶ ἀπετέλουν φοβερὸν θόρον.

Αἰφνης ὁ γέρον ἐξεδύθη τὰ καλαῖά του ἐνδύματα καὶ ἐφάνη φορῶν ἐνδυσμασίαν λευκὴν μεταξωτὴν, ἐστολισμένην διὰ χρυσοῦ ἀστερίσκων. Ἐξέτεινε τὴν ῥάβδον του, εἰς τῆς ὀκείας τὸ ἄκρον

ἐλαμπεν ἀδάμας. Τὰ πάντα ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὴν ἡσυχίαν τὰ πτηνὰ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ κλωβίον των, τὰ ἄνθη ἐπανέκλεισαν τὰ πέταλά των καὶ αἱ μικραὶ κεφαλαὶ ἀπεκρύβθησαν. Ὁ γέρον ἠνοῖξε μίαν τῶν θυρῶν πρὸς τὰς ὀκείας συνεκοινοῦσαι ἢ αἴθουσα, καὶ τον ὠδήγησεν εἰς δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκει κλίνην καὶ τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὀκείας ὑπῆρχον ἐξαιρετὰ φαγητὰ καὶ θελατικὰ οἶνοι.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΑΟΣ ΚΑΛΑΙΒΕΝΟΣ

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Μὲ χλωμὰ χλωμὰ μουτράκια καὶ κατάμαυρα ντυμένα εἶδα ἐξω δύο παιδάκια — ὀρφανὰ ἦσαν τὰ καϊμένα.

Ἐμᾶς ἔλα μᾶς κρατοῦσαν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὸ χέρι, μόνον ἐκεῖνα περπατοῦσαν μοναχὰ τοὺς ταῖρι ταῖρι.

Καὶ συχνογοῦρίζαν πίδου τὴ μαμά νὰ ἴδου ν' ἐμένα ὅαν νὰ μ' ἔλεγαν — «Λυπήσου, μᾶς δὲν ἔχουμε κανένα!»

Κ' ἐστὶ μὲ καϊμὸ μεγάλο μὲ σκυψιτὰ σκυψιτὰ κεφάλια ἐκρατοῦσαν τῶνα τ' ἄλλο κ' ἐπληγαίναν γάλλια γάλλια.

Σὰν τα στοχασθῶ μὲ βλέμμα θλιβερὸ σκυμμένο χάμου, μοῦ σκαλώνει ἐδῶ τὸ αἷμα καὶ ραγίζεται ἡ καρδιά μου.

Ἀχ! ταλαίπωρα ποῦ μένουν ὀρφανὰ ἐστὶ γῆ ὄσπερα! πὼς θὰ κάνουν, τί θα γένουν δίχως μᾶνα καὶ πατέρα;

Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέρα τοὺς γονεῖς μου ὅαν χαϊδεῶ ἔς τὸν Οὐράνιο Πατέρα στρέφω καὶ τον ἱκετεύω:

Πάστα, πάτερ τῆς ψυχῆς μου, μίαν εὐεργεσίαν δός μου: Πολυχρόνα τοὺς γονεῖς μου, τοὺς γονεῖς ὄλου τοῦ κόσμου.

Καὶ μὲ ὄλη τὴν καρδιά μου μ' ὄλη τὴν ψυχὴν σὲ τάζω, ὅπου ἴδῶ ὀρφανὸ ὄσχαμου ἀδελφὸ μου νὰ το κράζω.

Καὶ μὲ μύρια καλωσῶν νὰ το κάμω τὸ καϊμένο νὰ ξεχνᾷ πως ἔχει μείνη μοναχὸ κ' ὀρφανεμένο.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[ἜΕ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΝΘΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὴν ἀγαπάτε τὴν ἐξοχή; Σὰς ἀρέσει ν' ἀφίνετε τὴν ζέστη καὶ τὴν σκόνι καὶ νὰ πηγαίνετε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τὸν παχὺ τὸν ἱσκίο, ν' ἀκούετε τὸ φύλλωμά των, ποῦ το σείει τὸ ἀεράκι, νὰ γλυκοψιθυρίζῃ; Σὰς ἀρέσει νὰ κάθεσθε ἐστὶ μαλακὴ χλόη καὶ τριγύρω, ὅσο θάνατι τὸ βλέμμα σας, νὰ βλέπετε πρασινάδα; Ἄν σας ἀρέσει, τότε ὁμοιάζετε μὲ τὸν Στάμο.

Ὁ Στάμος εἶνε χωριατόπουλον ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνοῖξε τὰ μάτια του ὄλο δένδρα βλέπει καὶ λουλούδια, ὄλο τῆς ἐξοχῆς ἀέρα ἀναπνέει ὅταν ἦτανε μωρὸ μαζί μὲ τὴν μητέρα του, ποῦ τον νανούριζε ἔς τὴν κούνα του, τὸν νανούριζαν καὶ τὰ πουλιά. Τ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πολὺ τὰ δένδρα καὶ τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά.

Τὸν χειμῶνα ὅταν αἱ πεδιάδες εἶνε ξηραὶ καὶ οἱ κλάδοι γυμνοὶ καὶ κανέναν κελᾶδῆμα δὲν ἀκούεται, ὁ Στάμος εἶνε καταλυπημένος ὁ κόσμος τοῦ φαίνεται ἔρημος, χωρὶς εὐμορριά· ἀλλὰ εἰς τὸν ὕπνον του

βλέπει πάλιν τὴν ἀγαπητὴν του πρασινάδα καὶ ἐν ᾧ τὴν νύκτα ἐξω βογγάει ὁ βοριάς, ἐκεῖνος ἔχει σιμὰ εἰς τὸ προσκέφαλό του ἀνοῖξι.

Φαντάζεσθε τώρα πόσο ἀναγαλλιάζει ἡ καρδιά του, ὅταν τὸ Φεβρουάριο βλέπει τὴν ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη νὰ μηνᾷ ὅτι ἐρχεται ἡ ἀνοιξίς, ὅταν οἱ λόφοι ἀρχίζουν νὰ πρασινίζουν, καὶ ἡ χλόη γίνεται μαλακὴ ὡς βελούδο!

Τὶ κάμνει τώρα, θαρρεῖτε, ποῦ τον βλέπετε ὡς καὶ νὰ συλλογίζεται;

Τὴν πρωτομαγιά ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς μίαν ὄρειαν, ὄρειοτάτην θέσιν. Σιμὰ του τρέχει ἕνα ποταμάκι μὲ κρυστάλλινο νερό, ἀπ' ὀπίσω του ψιθυρίζουν τὰ φυλλώματα καὶ κελαδοῦν τὰ πουλιά καὶ ἐμπρός του ἐκτείνεται κηπος γεμάτος ἄνθη.

Ἔτσι ποῦ τον βλέπετε ἀνθοστεφανωμένον, ἀκούει τὸν γλυκὸ ἦχο, ὀσφραίνεται τὴ γλυκεῖα εὐωδία.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΗΛΙΑ

Πόσοι είνε εις ταύτον τόν κόσμον άνευ δλίγης, τούλάχιστον, φιλοδοξίας; Ουτος συμβουλεύεται καθ' έκαστην τόν καθρέπτην διά να ανακαλύψη τήν πρώτην τριχα, ή όποια μέλλει να σκιάση τόν επάνω χεϊλός του' ό άλλος όνειροπολεϊ να αναβή ένα έπικον ως του Δόν Κιχότου και να περιέλθη τόν κόσμον κάμων άνδραγαθήματα. Ο Ηλίας θέλει να γίνη διάσημος κυνηγός.

Έννοείται ότι εμπνέεται εκ των κατορθωμάτων των μεγάλων προκατόχων του. Τήν παρελθούσαν πρωτοχρονιάν ό πατήρ του προσέφερεν εις αυτόν χρυσοδέμενον βιβλίον, έν τώ όποιω μόνον περι κυνηγιών και πυροβολισμών έγινετο λόγος. Φαντάζεσθε με ποιον ένδιαφέρον το άνέγνωσε. Τήν νύκτα όταν κοιμάται με συνεσεργιμένους γρόνθους, βλέπει εις τόν όνειρόν του όλα τα ζώα τής δημιουργίας. Χθές ένόμιζεν ότι εθήρευε λέοντας και τίγρεις. Σήμερον μία των εικόνων του βιβλίου ελάμβανε ζωήν πρό των όφθαλμών του' εβλεπε καθαρά καθαρά ότι τόν θηρίον συνελήφθη εις τήν παγίδα, αι δε ένεδρεύοντες θηρευται έφόνευσαν αυτό εκ του συστάδην.

Τό πρωτ όταν έξυπνῶ ό ήρωας μας αισθάνεται μεγάλην άπογοήτευσιν, και φθιβρίζει με παράκονον:

— Άχ! πότε θα έχω λοιπόν έν αληθινόν τουφέκι!

Ημέραν τινά περιπατών εις τόν έκτεταμένον δάσος του πάππου του, ειδεν έντός του οικίσκου του φύλακος έν τουφέκι, έν αληθινόν τουφέκι!

Ο φύλαξ δέν ήτο εκεί. Ο Ηλίας εισήλθε λαθραίως εις τόν οικίσκον και έλαβε τό όπλον, τό όποιον τσών άνειροπόλοι.

Η καρδιά του εσφυροκόπει τό στήθος του' τό όπλον ήτο γεμισμένον' τό δάσος δέ ήτο πλήρες διαφόρων ζώων ήσαν και άλώπεκες έν αύτῶ και λύκοι και αγριόχοιροι.

Λύκοι ίδίως τόν χειμῶνα, επί τής χιόνος εφαινοντο αυθεντικά έγηνη αύτων εμπνέοντα φρικίας εις τούς δειλούς.

Άλλ' ό Ηλίας δέν ήτο δειλός. Ο αληθής κυνηγός δέν φοβείται, πρό πάντων όταν κρατῆ αληθινόν όπλον. Εβάδιζε λοιπόν, τά δάκτυλά του επί τής σκανδάλης έχων, κατοπτέων δεξιά και άριστερά. Εξέφυγε εις έν μέρος του δάσους σύνδενδρον, εις πυκνοτάτην λόχμην, τό φύλλωμα εσείσθη.

Ο Ηλίας εστάθη διά μιάς και τό αίμα συνέρρευσε εις τήν καρδίαν του. Εφθασε λοιπόν ή ώρα του πρώτου κατορθώματός του.

Τό φύλλωμα έκινήθη και εκ δευτέρου. — Λύκος είνε! ανεφώνησε.

Και ένόμισεν ότι ήκουσε άγρίαν τινά ώρυγήν υπόκωφον και κνιγομένην.

Εταράχθη άλίγην' άλλ ήτο τό πρώτον του κυνηγιόν' ποιος δέν θα συνεκινήθη εύρεθεις πρώτην φοράν απέναντι του πρώτου θηρίου τό όποιον έφόνευσε;

Ο Ηλίας εστηρίχτεο εις τόν κορμόν ενός δένδρου' τό πρόσωπόν του ήτο ώχρόν' τούς όφθαλμούς του προσηλωμένους έχων εις τό στρατηγικόν σημεϊόν άνέμενε τό θηρίον, τό όποιον έμελλε να πέση από τήν βολήν του όκλου του.

Τό θηρίον όμως δέν απεράσισε να έξέλθη. Γοιούτη άνανδρία εκίνει τόν κυνηγόν μας εις αγανάκτησιν. Παρ' άλίγην έλειψε να φωνάξη πρός τό θηρίον τό έντός τής λόχμης:

— Άνανδρε, τί κρύπτεσαι; Άλλ' ένόμισε καλλίτερον να πείση τήν σκανδάλην.

Ο Ηλίας εκλονίσθη εκ τής δυνάμεως τής εκπυροκορησεως, τό όπλον έβρόντησε και ή σφαίρα διηυθύνθη έντός του σύνδενδρου μέρους.

Τό έφόνευσε τό θηρίον; Λύκος ήτο άρα γε, ή άλώπηξ, ή αγριόχοιρος;

— Ω, ποία άπογοήτευσis. Ω, ποία γελοιοποίησις του κατορθώματος δια τό όποιον ήρχισε ήδη να υπερηφανεύεται ό Ηλίας!

Πρό των ποδών του, επί τής πρασίνης χλόης, ειδε προχωρήσας τό ήρωοτηριασμένον πτώμα ενός ποντικού άρουραίου.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

(Συνέχεια, ίδε σελ. 139)

Άνοιξας δε άλλην θύραν, ήτις εφερον εις δωμάτιον μεγαλειτερον του πρώτου, προσέθηκε:

— Και αύτοι είνε οι σύντροφοί σας. Πέριξ τής εστίας, εις τήν όποιαν εκαιε ζωήρον πυρ, εκάθηοντο έξ παιδιά ηλικίας δέκα έως δώδεκα ετών.

Τό πρόσωπόν των, κατάμαυρον εκ τής καπνιάς, εξέφραζε κόπωσην και πλῆξιν.

Όλα εφόρου τήν αυτην ένδυμασίαν' χονδρά υποδήματα με μεγάλα καρφία περισκελίδας και επενδύτην εκ χονδροειδούς μαλλίνου υφάσματος' εις τήν κεφαλήν εφερον μαύρον όξυν σκούφον, τόν όποιον εν ανάγκη ήδύναντο να καταδιόσασιν και επί των όφθαλμών των έτι δε δερματίνας επιγονατίδας τετριμμένες εις πολλά μέρη.

Ότε εισήλθεν ό καπνοδοχοκαθαριστής

δλα τά παιδιά άνηγέρθησαν μετά φόβου — Δουλέψατε καλά 'ς τήν άπουσίαν μου; ειπε, περιάγων έρωτηματικόν βλέμμα εις τά έξ παιδιά.

— Ναι, αφεντικό, ειπον και τά έξ χορῶ.

— Τές τρέπες σας, λοιπόν.

Όλα υπήκουσαν εις τήν προσταγήν και εκ των αναστραφέντων θυλακίων έπεσαν πάντες ειδους πράγματα, τυράκια και καρύδια, και θαμασκηνα και λουκανικα και πᾶν ειδος φαγώσιμου.

Διά ταχείας κινήσεως ό αρχικαπνοδοχοκαθαριστής τα συνέλεξε και τα έθηκεν έντός σακκου κρεμμυμένου εκ τή όροφής.

Πόθεν προήρχοντο τά πράγματα εκείνα;

Ίσως υποθέσατε ότι ευσπλαγχοι άνθρωποι βλέποντες τήν αθλιότητα των παιδιών εκείνων, τά όποια μετά τόσην επίμοχθον εργασίαν έτραγον τόσον ελεεινήν τροφήν, τά έλυπούντο και προσέφερον εις αυτά, ό εις μὲν τούτο ό δ' έτερος άλλο τι.

— Ω, όχι! όλα εκείνα τά πράγματα είχαν κλαπή!

Διότι ό Γιάννακας — ούτω εκλείπει ό αρχικαπνοδοχοκαθαριστής — δέν ηρκείτο να μεταχειρίζεται με γλισχρον κλοπήν τά παιδιά εκείνα εις τό έργο, αλλά τα παρεκλείει και εις κλοπιάς.

Ο Έλευθέρης και ή Μυάνα έμελλον να γίνονιν συγχρόνως μικροί καπνοδοχοκαθαρισται και μικροί κλέπται.

Οι μαθηταί του Γιάννακα εξετέλου μετα πολλής ήδη επιτηδεύτητος τό έργο των.

— Σαράντη, ειπεν ό αρχηγός εις των παιδιών, τό όποιον εφαινετο μεγαλειτερον τήν ηλικίαν, να βάλης λίην νερό εις τό χυλό δια να γίνη περισσώτερος' τώρα εισθε άλλοι δύο ακόμη.

Εν ῶ ό Σαράντης έχουε νερόν εις τήν επί τής εστίας κοχλάζουσαν μεγάλην χύτραν, τήν περιέχουσαν τόν χυλό, ό Γιάννακας μετέβη μετά του Έλευθέρη και τής Μυάνας εις τό παρακείμενόν δωμάτιον.

— Αί λοιπόν, παιδιά, θέλετε να εργασθήτε μαζί μου;

— Θελομεν, απεκρίθη ό Έλευθέρης, άν πρόκειται να κερδίσωμεν αρκετά χρήματα ν' αγοράσωμε τήν μηχανή μας.

— Εγώ, ειπεν ή Μυάνα, θα κάνω ό,τι κάμῃ ό Έλευθέρης.

— Τότε πρέπει να μου υποσχεθῆς ένα πράγμα, ειπεν ό Γιάννακας παρητρῶν τήν Μυάνα.

— Τι πράγμα;

— Πρώτα δέν πρέπει να είπῆς εκ κανένα ότι εισαι κόρη, διότι τότε δέν θα είμπορέσω να σε κρατήσω μαζί μου και θα γίνη ανάγκη να χωρισθῆς από τή Έλευθέρη.

— Ω, μή με χωρίζεις από τόν Έλευθέρη! ειπεν έτοιμόδακρυς.

— Τότε πρόσμινε μια στιγμή.

Ο αρχικαπνοδοχοκαθαριστής εισήλθεν εις τό άλλο δωμάτιον και επανήλθε φέρων μεγάλην ψαλλίδα.

— Νά, τώρα δέν θα είμπορῆ κανείς να σε νοιώση πως εισαι κορίτσι.

Και υφώσας δια τής άριστερας χειρός τήν οδλην κόμην τής Μυάνας απέκοψεν αυτην τόσον πλησίον του κρανίου, ώστε ή δυστυχής κόρη έρρίγησεν εκ τής έπασής του χάλυδος.

Μερικαί ψαλλιδαι άκόμη διόρθωσαν τήν κόμην, και ούδεν εφανερωσε του λοιπού ότι ή Μυάνα ήτο κόρη.

— Όσο δια τό πρόσωπό σου, ειπεν ό Γιάννακας άστειουόμενος, δέν θα περιμένῃς να σου το μαυρίση ή καπνία.

Ηνοιξε δε τότε παλαιόν κιβώτιον και έξεβαλε δύο ένδυμασίας, όμοιας προς εκείνας, τάς όποιας περιεγράψαμεν ανωτέρω.

Ο Έλευθέρης και ή Μυάνα έφόρου τήν εις έκαστον αρμόζουσαν στολήν και προσήρμισαν εις τήν ζώνην των ζυτιρον καινοურγές.

Όπως ήσαν από τής στιγμής εκείνης, αδύνατον ήτο ν' αναγνωρίσασιν τά τέκνα των ό Φιλήτωρ και ή κυρία Δυατασία.

— Τώρα, ειπεν ό Γιάννακας, θα μάθετε να καθαρίζετε καπνοδόχους και να έχετε τά χρειαζόμενα δια να ζήσετε. Ακάθε καθαρίσμα καπνοδόχου που θα κάμτε θα παίρνετε μια δεκάρα' έπειτα να βάλω 'ς τήν Τράπεζα τά χρήματά που μου εδώκατε δια ν' αγοράσατε τήν μηχανή που θέλετε.

Εν ῶ ό Γιάννακας ώμιλει τά δύο παιδιά ηγχαριστούν τόν Θεόν δια τήν εύτυχή συνάντησιν, τήν όποιαν έκαμαν. Βαλλογίζόμενα τήν χαράν ήν θα ήσθάνοντο οι δύο αύτων ευεργέται, όταν θα επανήρχοντο πρός αυτούς μετά τής μηχανής, ήσαν πρόθυμοι να υποστώσιν τά ταύτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Εν τῶ μεταξύ ό Σαράντης εχενεκτεμίσθη τάς διαταγὰς του αρχηγού του' ότε δε ό Έλευθέρης και ή Μυάνα ήλθον εις τό άλλο δωμάτιον ή τράπεζα ήτο έτοιμος.

Οι δύο φίλοι μας επείνωσαν πολύ, δια τῶν άνευ πολλών φιλοφρονήσεων εκάθησαν χαμαί όπως και τάλλα παιδιά επί του συνδωμάτος και έλαβον εις χείρας τα καλάνα κοχλιάρια. Έβαι καθέκλας εκάθητο μόνος ό Γιάννακας.

Εν τῶ μέσω ήτο ή μεγάλη χύτρα, έκαστον δε των παιδιών έπρεπε να λάβῃ μίαν μεγάλην κουταλιάν. Αν ετόλμα κανείς να άντλήση δια εκ τής χύτρας, ή μαυρισμένοι γρόνθοι των άλλων εσειοντο πρός αυτόν απειλητικῶς.

Ο Έλευθέρης δστις επείνα πολύ έ-

λαβε δύο φορές' οι μικροί καπνοδοχοκαθαρισται έξηγχιώθησαν.

— Αν το ξανακάνῃ τράβα του τ' αύτια, ειπεν ό Γιάννακας εις τόν Σαράντην.

Ο Έλευθέρης κατακόκκινος, έντροπιασμένος δια τό σφάλμα του, μόλις κατόρθωσε να συγκρατήσῃ τά δάκρυα τά όποια ανέβαινον εις τούς όφθαλμούς του.

— Αν πεινῆς πολύ, σου δίδω τό δικό μου φαγητό, ειπεν ή Μυάνα.

Άλλ' ό Έλευθέρης δέν έδέχθη' δέν ήδύνατο να δεχθῆ να τρέφεται αύτός εκ του στερήματος τής αδελφής του.

Αφ' ου τά παιδιά έλαβον κατά σειράν ανα μίαν κουταλιάν εκ του περιεχομένου τής χύτρας, ό Γιάννακας ειπεν:

— Από τά μάτια σας βλέπω πως θέλετε και φρούτο. Δέν είνε ήμέρα σήμερα' μα αφ' ου εδουλεύσατε καλά σήμερα και θα μάθετε τήν τέχνη εις τούς δύο συντρόφους σας, θα σας δώσω.

Καταβίβασας δε ένα εκ των σάκκων έλαβεν ικανας δρασας καρύων και θαμασκήνων και έρριψεν αυτά εις τό μέσον τής αιθούσης. Τότε έγινεν άπερίγραπτος όρμος' εν μέσω κραυγών και γελώτων ώρμησαν τά παιδιά ν' αρπάξασιν τό μάννα τούτο τό πίπτον εκ του ούρανού. Έπειτα εκπλήθην ήσυχία, έκαστος δε ήρήθημει οσα επρόθεσε να λάβῃ.

Με μεγίστην εκπλήξιν ειδον πάντες ότι τά περισσότερα έλαβεν ή Μυάνα. Εύχαμπτος και ευχίγητος εισωλίσθαινε με τόσην επιδεξιότητα δια μέσου των συντρόφων της ώστε υπερέβαλε και αυτόν τόν Σαράντην εις τό πλήθος των όπωρικῶν.

Επειδή δε ή επιδεξιότης εξετιμῆτο πολύ εν τῶ κύκλῳ εκείνω, όλοι ησθάνθησαν εκτίμησιν προς τήν Μυάναν.

Ο Γιάννακας τήν παρεττει δια του άκρου του όφθαλμού του' εμακάριζε εαυτόν δια τάς ωφελείας τάς όποιας έμελλε να έχῃ από τῶσον ευκίνητον καπνοδοχοκαθαριστήν.

Ο Έλευθέρης όμως τούναντιον μόνον εν θαμασκήνον ήδυνήθη να λάβῃ και τό ήμισυ καρπού ανοιχθέντος ότε έπασεν επί του έδαφους.

— Αν εισαι τόσο ανεπιδέξιος πάντα, τῶ ειπεν ό Γιάννακας, θα μένης νηστεία και μη λησμονῆς πως δουλεύει και βούρδουλας εδῶ.

Ο Έλευθέρης αφενδιώς ησθάνθη μεγάλην ανησυχίαν' εις ποιον άνθρωπον ήλθεν και παρεδόθησεν χωρίς να τον γνωρίσουν; και τά δάκρυα, τά όποια ματαίως συνεκράτει, ανήλθον εις τούς όφθαλμούς του.

Τότε οι μικροί καπνοδοχοκαθαρισται τον περιεκύκλωσαν φωνάζοντες:

— Κλαψιάρη! Κλαψιάρη!

Εις μάστιγα προχωρήσας περισσώτερον των άλλων ήβέλησε να έλκύσῃ τήν κόμην του.

Άλλά αυτόστιγμαί μία χείρ κατήλθεν επί τής παρεϊας του και ράπισμα ήχηρόν περιέστειλε τόν παιδρον ένθουσιασμῶν των παιδιών.

Ο μικρός καπνοδοχοκαθαριστής σραφεις να ζῆν πόθεν ήρχετο τό ράπισμα εκείνο, εύρέθη αντιμέτωπος προς τήν Μυάναν.

Αυτη δε τον παρεττει άτάραχος. Τόση δε ήτο ή έντόπωσις, τήν όποιαν ανεποίησε πρό όλίγου ή ευκαμψία και ή ευκίνησις της ώστε ουδεμία διαμαρτυρία ήκούσθη και αύτός δε ό κτυπηθείς έκλινεν ένωπιόν της ως πρό δυνάμεως ανώτερας τής ιδιότης του.

— Δέν θέλω, ειπεν ή Μυάνα, να πειραζούν τόν αδελφόν μου!

Επειτα δε διαμυροασθεϊσα με τούς συντρόφους της τά όπωρικά τά όποια είχε συναβροίση εκ του πατώματος, συνεφιλιώθη μετ' αυτών, και ένίσχυσεν έτι μάλλον τήν προς αυτην εκτίμησιν.

[Επεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΛΤΡΟΠΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

ΜΗ ΑΝΑΒΑΛΛΕ

Τό αύριο απ' τό σήμερα είνε πολύ μακρά, κι' όποιος 'ς αυτό θαρρεύεται μετανοεί πικρά.

Ο χρόνος ζιουο χάνεται είν' άκριβή ζημία, γι' αυτό μην αναβάλλετε καμμιά δουλειά, καμμιά.

ΥΓΕΙΑ

Αν θες ζωή που να βαστῆ κι' αν θες καλή υγεία, έχε τά πόδια σου ζεστά τήν κεφαλή σου κρύα και προφυλάγου απ' τά πιεστά κι' απ' τήν πολυφαγία.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδικός ύπολογισμός.
— Είς τήν Άντισαν δίδει κάθε Κυριακή ή μαμμά της δέκα λεπτά.
— Πως ήθελα να είχα δέκα μαμμάδες! λέγει μίαν Κυριακή ή Άντισα.
— Διατί; έρωτά ή μητέρα της.
— Νά, γιατί αν μου ήθε ή καθεμία δέκα λεπτά, θα είχα τώρα μίαν δραχμήν.
Εστὴν δὲ τὸ ἄστυ Ἰαννοῦ

Τὰ ζητήματα τοῦ Μπεμπέ.
— Κάθε άνθρωπος, μπαμπά, έχει γεννηθῆ από τήν μητέρα του;
— Βεβαίως! τί μαρὰ έρωτήσεως είνε αύτή;
— Μαρά; . . . Καί ό Άδάμ, παρακαλώ;
Εστὴν δὲ τὸ ἄστυ Ἰαννοῦ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία δια ετοιμασίας και κατὰ ἐξουσίαν ἀπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ κυλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

- Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας Ἀθῆναι μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75
- Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατὸν καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50
- Βασιτῶν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἀθῆναι μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κανάκον, ἕξη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδειον. δρ. 1,50
- Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνην-Ριβ, περιπετειῶδες, δεικτικόν, διδακτικόν. Μεταφραστὴς Ἀρ. Π. Κορυθίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,75
- Τὸ Θῶμα τοῦ Φόγγου ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Lauris. Μυθετορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματικίζουσα, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50
- Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικόν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50
- Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 4. Ἄδειον. δρ. 3,50
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50
- Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλμάν, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπιτὰ ἐξάδελφον αὐτῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50
- Παιδικαὶ Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ξαρμεῖνου (Ἀρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαίων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς δαρταῖς. Σκηναὶ δύο, ἕτοιμα.
- Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπόμενος καὶ ἐν Τουρίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,20
- Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,20
- Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντά τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακρίνωσιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ἑμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50
- Ὁ Πυρετιώλης ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελεκτικώτατον καὶ μορφατικόν τοῦ χαρακτικῶς καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 13 Ἰουνίου ε.ε.

- 408. Δεξιόγραφος. Τὸ πρῶτον μου ἐπιτήρημα, νῆσος τὸ δευτέρον μου καὶ βασίλευς τῶν Ἀχαιοῶν ἦτο τὸ σύνολόν μου. Ἐστὴν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος
- 409. Στοιχειόγραφος. Μὴ νὰ διώξῃς τοῦ νὰ βάλῃς καὶ ποσὶς μὴ ἀμφιβάλλῃς— παρακτὴ τὴν Ἰσπανίαν, ἔρχομαι εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Κρηστίδου.
- 407. Ἀναγραμματισμός. Κράτος εἶμαι! ἀλλὰ ποῖον; Κράτος ἐν ἐκ τῶν πολλῶν. Ἐσοχηματισμοὶ θηρίων Μ' ἐν ἀναγραμματισμῶν. Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρχιμ. Δουκῆ τοῦ Μετρηματικοῦ.
- 408. Μεσοακτῶν. Ὁ Πάτροκλος, ὁ Λεάνδρος, ὁ Νέρων, ὁ Ἰππίαι, Ὁ Βίαι ὁ φιλόσοφος, ὁ Πλάτων καὶ Δυσίας Ἐκεῖ δίδουν τὸ συστατικὸν μετὰ χαρᾶς ἀράτου, τὰ ὄνομα νὰ εὐρήσῃς ἀρχαίον στρατηλάτου. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κρηστίδου.
- 409. Ἀνεγγραμὰ δημηθῶδες. Ἄπ' ὅσων εἶν' ὑψηλότερὸν Κ' ἀπὸ μέσα μαλλιαρὸν Κ' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μαλλί Ἐχὲ μίαν μπουκιά καλή. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Καλοῦρου.
- 410. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕδωρον χαρίζε ὁ καιρὸς. Τὸ δευτέρον μου εἶνε ἀρχαῖος τις Θεός. Ὡς τρίτον μου δὲ εἴρετε Ἑλλὰδος πόλιν μόνον, Ὡς τέταρτον μου ἐν αὐτῶν τῶν χλοερῶν λειμῶνων. Πᾶν φυσικὸν μυστήριον λόγον τὸ πέμπτον ἔχει. Καὶ μόνος τοῦ ῥόμβου μοῦ τὸ ἔκτον σοι παρέχει. Ἐστὴν ὑπὸ Θεοφάνους Θ. Ζωϊκούλου.
- 411. Ἐλεμακτωτῶν. + + + + + Νάντικατασθῶν οἱ σταυροὶ + + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὄσως, + + + + + εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ + + + + + ἀναγινώσκεται Ἰσθμὸς, εἰς + + + + + τὸ ἀριστερὸν θεὰ τῆς Μυθολογίας, εἰς τὴν κατωτάτην + + + + + βαθμίδα ὄνομα γυναικὸς, εἰς τὴν δευτέραν ἡσος τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τὴν ἀνωτέτη κράτος τῆς Εὐρώπης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μπίτχδου.
- 412. Πυραμῖς. + + + + + Οἱ μὲν σταυροὶ ἄντικατασταθῶν διὰ γραμμάτων ὄσως ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα στρατηγῶν τῶν Ἀθηνῶν, αἱ δὲ στήλαι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματικῶσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου κομητικῶν ποιητοῦ, αἱ δὲ ἀνωτέρω πόλιν ευρωπαϊκῆν, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἀρχαῖον βασιλείων καὶ αἱ δύο ἀνωτέρω νῆσον τοῦ Αἰγαίου. Ἐστὴν ὑπὸ Ἐπιθίου Κ. Αικατασιδου.
- 413. Ἀπροσδόκητον. Εἰς πᾶν μέρος, εἰς ἀέκτιστον ἐφώνησε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἡρώδου παρ' Ἰδων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφύχων ὄντων. Ἐστὴν ὑπὸ Βιλοῦδου Κ. Παπαγιάνου.
- 414—416. Μεταμορφώσεις. 1. ἡ Θῆρα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄνθρωπος 2. ἡ Ἥελλα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σέρραι. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀριστεριάνου.

- 416—420. Μαγικὴ συλλαβὴ. Δ' ἀντικαταστάσεως ἐνός γραμματικῶς ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι ὅσαι λέξεις ἑλλὰδος, κώλας, ὄδος, ἔδος, ἡλκός, Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κίμωνος τοῦ Παριεσοῦ
 - 421. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσοτὰ γράμματα τῶν ἐπισημασμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖαν παροιμίαν. 1. Μέτρον μήκους 2. Εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων 3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 4. Ποῖον 5. Ἄνθος 6. Θεὰς τῆς Μυθολογίας 7. Ἀσθένεια 8. Βασίλευς τῆς Περσίας 9. Ἐπιτομον ἐργατικῶν 10. Πηλῶν 11. Στοιχηματῶν ἀρχαῖος 12. Ποταμὸς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαννίτου τῶν Αἰγῶν
 - 422. Τριπλῆ ἀπροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἐπισημασμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἔθους τῆς Τουρκίας, τὸ δευτέρα ζῶον, καὶ τὰ τρίτα, ἀντιστράφως ἀναγνωσκόμενα, πρόθετον. 1. Βασίλευς τῆς Ἑλλάδος 2. Προτέρημα 3. Ὅστων τῆς χειρὸς 4. Μαλάκιον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσιόφρου
 - 423. Ἑλληνοσύμφωνον. εἰου—ηη—ηα—οιαι—αιαι. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίμου τῶν Αἰγῶν
 - 424. Γρύφος. Ὡς δὲ ὄμμα ἀπὸ πρὸς ἀπὸν ἄνθρωπον ψ χίν. Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Κρηστίδου
- Α Ψ Ξ Ι Σ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ἀπριλίου 15
- 294. Γαλήνη (γαλῆ, ν). — 295. Παρθένον, παρθον. — 296. Κῦθος, θυμός. — 297. Παιλός, παῦλα. — 298. Οἱ ὑπερβίοντες περιποροῦσιντα (Ἄναγινώσκεται ἄριστον, λαμβανόμενος ἐνός γραμματικῶς ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐνός ἐξ δεξιῶν ἀλληλοδιαδόχως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους)
 - 299. Φ
Α
Λ
ΓΕΡΑΝΟΣ
Ρ
Ι
Σ
 - 300. ΧΗΝ (ΧΗΝε) 301. Ο Α Σ
ΗΡΑ (ΗΡΑηλε) ΡΙΟ
ΝΑΙ (θασηΝΑΙ) ΑΡΤΟΣ
ΕΝΥ
Α Α Σ
 - 302—303. 1. Ἄνοψη, 2. Ἴος. — 304—305. 1. Κίον, ἴων, ἴον, Ἴος, ἴσκ, ἴσο, ἴλα, ἴλιος. — 2. Πόλις, πόλις, ὄλιος, ἴλιος, ἴρα, ἴρας, ἴρα, ἴρα, ἴρα. — 306 — 309. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γραμματικῶν, αἱ δὲ σχηματικῶν λέξεις εἶνε κρῆσις φακῆ, ὀλιός, ἄρακος. — 310—315. 1. Μενίλαος, 2. Ἰσομένης, 3. Διομήδης, 4. Νέστωρ, 5. Ἀχιλλεύς, 6. Ὀδυσσεύς. — 316. ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ (1. Ἄναξαγόρας 2. Ροῦς, 3. ΧΔΑ, 4. ἸΝαχός, 5. ΔΑΡαῖος, 6. ἈΓαμέμνων, 7. Μίλητος, 8. ΟΔῆξ, 9. ΣΤησίφορος). — 317 — 320. 1. Ὀλορος, 2. Ἰσάροδος, 3. Καλοῦθος, 4. Δομοκός. — 321. ΚΑΣΣΙΟΠΗ (1. ΚΑΣΣίτερος, 2. Σίνας, 3. Ὀβίνα, 4. ΠΗδάλιον). — 322. Τῆς παιδείας μικραὶ μὲν αἱ βίαι, γλυκεραὶ δὲ οἱ καρποὶ. 323. Ἀρὸς πεισοσύς πᾶς ἀνὴρ εὐλαδεται. — 324. Μῆδεος' ἐπὶ αὐτῶν μέγα φρονήσης.

Τὸ ἀντίκτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντός συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματικῶν. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατακλιῶν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματικῶν διὰ τὴν διαπῆγν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράνομα περὶ μὴ λήψεως ὀφίλων γινόμενα μετὰ παρτίσεων δεκατημερίων τὸ ποσὸν ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν αἰσὶν ἐπιμαρτυρεῖται.